

O stížnosti do tohoto rozhodnutí nss uvážil toto:

Soudu bylo se především vypořádati s otázkou, je-li tu stížnost podána osobou ve věci legitimovanou ve smyslu § 2 zákona o ss, ježto jen tehdy může ji podrobiti své kognici. Tuto legitimaci popírala při veřejném ústním líčení i zúč. strana. Soud v daném sporu legitimaci st-li přiznal.

Nss již v nálezu Boh. A 2136/23 vyslovil právní názor, že tím, že okr. soud k návrhu vymáhajícího věřitele povolil exekuční zabavení živnosti hostinské a výčepní dlužníkovy a příslušné koncese, věřitel nabyt práva, aby dlužník se zdržel všeliké dispozice s touto živností, jakož i příslušnou koncesí a aby úřad zabránil dlužníku dispozice s těmito exekučními objekty. Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě a odkazuje podle § 44 jedn. řádu k cit. nálezu. Měl-li podle toho st-l subjektivní právo na ochranu úřadu před disposicí dlužníkovou proti zákazu soudu, nelze mu upřít ani oprávnění uplatňovati toto právo u tohoto soudu.

Z uvedeného právního názoru se pak podává ve věci samé dále, že dispozice dlužníka s řečenými exekučními objekty proti zákazu je nepřipustná a že jí úřad má zabrániti. Jestliže proto přes to, že o povolení exekuce k návrhu st-le jako vymáhajícího věřitele proti zúč. straně zabavením a propachtováním živnosti a koncese a o současně vydaném zákazu dlužníku, aby zabavenou živností a koncesí, jakož i zařízením nějak nakládal, živnostenský úřad byl vyrozuměn, k oznámení dlužníka, že v nejbližších dnech uzavře a docela zruší svoji koncesi a přeloží ji do novostavby vedle, povolil ve smyslu § 20 živn. řádu přenesení koncese a tak schválil disposici dlužníka zakázanou jemu soudem, byl st-l poškozen ve svém právu a stěžoval si právem. Nař. rozhodnutí, které vychází z právního názoru opačného, bylo zrušiti pro nezákonnost.

Č. 12.670.

Pojišťovací právo: Ručební závazek nového majitele podniku za úrazové příspěvky podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 (R. T. 633/17) plyne z totožnosti jím provozovaného podniku s podnikem předešlým.

(Nález z 1. prosince 1936 č. 16.728/36.)

Prejudikatura: Boh. A 7565/28, 9048/31.

Věc: Slovenská všeobecná úvěrní banka, úč. spol., v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 26. ledna 1934 o ručení za úrazové příspěvky.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 13. září 1927 zem. úřadovna pro pojišťování dělníků na Slovensku v Bratislavě vyslovila, že firma Levický parní mlýn a krupárna v Levicích je podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 solidárně zavázána za dlužné úrazové příspěvky, které byly pravoplat-

nými platebními výměry předepsány firmě Šalamoun W., parní mlýn »Julia« v Levicích za roky 1920 až 1923.

Nař. rozhodnutím žal. úřad zamítl námitky podané proti uvedenému záručnímu výměru a potvrdil jej, vysloviv, že ručení podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 není obmezeno jenom na určité případy převodu, nýbrž platí všeobecně a rozhoduje jenom totožnost podniku.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto:

St-lka vytýká především, že daný případ nutno posuzovati podle zák. čl. LVII:1908, který nemovitosti nabyté v konkursu pokládá za původní způsob nabývací a nikoli za nástupnictví, a dovozuje, že nařízení tomuto zákonu odporující je neplatné. St-lka dovozuje dále, že ani podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 není nástupkyní v podniku Šalamouna W., poněvadž jeho podnik koupila v exekuční dražbě konané 11. prosince 1924 u okr. soudu v Levicích a provedené během konkursního řízení, které bylo zahájeno proti Šalamounu W., a tvrdí, že by se přičilo každému právnímu cítění, kdyby ten, kdo bezelstně nabyl nemovitosti exekuční cestou, měl doplácet. — Námitka ta je bezdůvodná.

Předpisů zák. čl. LVII:1908 nelze při posuzování tohoto sporu použít, neboť předpisy tohoto zákona upravují ručební povinnost příjemce podniku za závazky převodcovy podle obchodního, resp. občanského práva. V daném případě však nejde o ručební povinnost soukromoprávní, nýbrž o závazek veřejnoprávní, upravený v předpisu § 21 min. nař. č. 4790/1917, který je normou speciální, upravující ručební povinnost nástupce v podniku za nedoplatky úrazových příspěvků původního dlužníka, tedy ručební povinnost povahy veřejnoprávní. Ručení za úrazové pojistné příspěvky nutno posuzovati podle předpisu § 21 min. nař. č. 4790/1917, který nečiní rozdíl mezi způsoby nabývacími. Nesejde proto vůbec na tom, na jakém právním titulu spočívá provozování podniku novým majitelem, neboť ručební závazek neplyne z fakta převodu, nýbrž z totožnosti podniku. Podle § 21 cit. nař. č. 4790/1917 ručí tedy i ten, kdo nabyl podniku v dražbě (srov. Boh. A 7565/28, 9048/31). — — —

Č. 12.671.

Stavební právo: * V řízení o žádosti za stanovení stavební čáry pro určitý pozemek podle pražského stavebního řádu není přípustno vysloviti jeho nezastavitelnost.

(Nález z 2. prosince 1936 č. 20.405/34.)

Věc: Anna K. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 22. února 1934 o nezastavitelnosti pozemku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lka požádala magistrát hlav. města Prahy za sdělení, resp. stanovení stavební čáry a úrovně podle § 14, resp. § 6 stav. řádu pro staveniště svého domu čp. 539 v Praze III. mezi ulicemi Říční a Všehrdovou a řečištěm Čertovky. Rada hlav. města Prahy žádosti této